

Motivele și principalele argumente

Prin acțiunea formulată, Comisia reproșează pârâtului faptul că, prin impunerea unei condiții de cetățenie pentru accesul la profesia de notar și exercitarea acesteia, acesta a adus o atingere disproporționată libertății de stabilire prevăzute de articolul 43 CE. Este cert că articolul 45 CE exceptează de la aplicarea capitolului privitor la dreptul de stabilire activitățile care sunt asociate, în mod direct și specific, exercitării autorității publice. Cu toate acestea, potrivit Comisiei, atribuțiile pe care le au notarii în virtutea dreptului francez prezintă un grad de participare atât de scăzut la această exercitare, încât nu pot să intre în domeniul de aplicare al acestui articol și să justifice un astfel de obstacol în calea libertății de stabilire.

Pe de o parte, în realitate, aceste atribuții nu conferă notarilor puteri reale de constrângere, iar atribuțiile și statutul judecătoreștii, și respectiv ale notarului, ar fi în mod clar distincte.

Pe de altă parte, legiuitorul național ar putea impune măsuri mai puțin restrictive decât condiția de naționalitate, cum ar fi, de exemplu, supunerea operatorilor respectivi unor condiții stricte de acces la profesie, unor obligații profesionale speciale și/sau unui control specific.

Acțiune introdusă la 12 februarie 2008 — Comisia Comunităților Europene/Marele Ducat al Luxemburgului

(Cauza C-51/08)

(2008/C 128/32)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Comisia Comunităților Europene (reprezentanți: domnii J.-P. Keppen și H. Støvlbæk, agenți)

Pârât: Marele Ducat al Luxemburgului

Concluziile reclamantei

— Constatarea faptului că, prin impunerea unei condiții de cetățenie pentru accesul la profesia de notar și pentru exercitarea acesteia și prin netranspunerea Directivei 89/48/CEE ⁽¹⁾ pentru activitatea de notar, Marele Ducat al Luxemburgului nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul Tratatului CE, în special al articolelor 43 CE și 45 CE, și în temeiul Directivei 89/48/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 privind sistemul general de recunoaștere a diplomelor de învățământ superior acordate pentru formarea profesională cu durata minimă de trei ani;

— obligarea Marelui Ducat al Luxemburgului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prin acțiunea formulată, Comisia reproșează pârâtului în primul rând faptul că, prin impunerea unei condiții de cetățenie pentru accesul la profesia de notar și pentru exercitarea acesteia, a adus o atingere disproporționată libertății de stabilire prevăzute la articolul 43 CE. Este cert că articolul 45 CE exceptează de la aplicarea dispozițiilor capitolului privitor la dreptul de stabilire activitățile care sunt asociate în mod direct și specific exercitării autorității publice. Cu toate acestea, potrivit Comisiei, atribuțiile pe care le au notarii în virtutea dreptului luxemburghez prezintă un grad de participare la exercitarea autorității publice atât de scăzut încât nu pot să intre în domeniul de aplicare al acestui articol și să justifice un astfel de obstacol în calea libertății de stabilire. În realitate, aceste atribuții nu conferă notarilor puteri de constrângere, iar legiuitorul național ar putea stabili măsuri mai puțin restrictive decât condiția de cetățenie, cum ar fi, spre exemplu, supunerea operatorilor respectivi unor condiții stricte de acces la profesie, unor îndatoriri profesionale speciale și/sau unui control specific.

Pe de altă parte, prin cel de al doilea motiv, Comisia reproșează pârâtului încălcarea obligațiilor care îi revin prin netranspunerea Directivei 98/48/CEE pentru profesia de notar. Fiind vorba despre o profesie reglementată, directiva ar fi în realitate deplin aplicabilă acestei profesii, iar nivelul înalt de calificare cerut pentru notari ar putea să fie garantat cu ușurință printr-un test de aptitudine sau printr-un stagiul de adaptare.

⁽¹⁾ Directiva 89/48/CEE a Consiliului din 21 decembrie 1988 privind sistemul general de recunoaștere a diplomelor de învățământ superior acordate pentru formarea profesională cu durata minimă de trei ani (JO L 19, 24.1.1989, p. 16, Ediție specială 05/vol. 2, p. 76).

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz (Austria) la 15 februarie 2008 — Dachsberger & Söhne GmbH/Zollamt Salzburg, Erstattungen

(Cauza C-77/08)

(2008/C 128/33)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Graz

Părțile din acțiunea principală

Reclamantă: Dachsherger & Söhne GmbH

Pârât: Zollamt Salzburg, Erstattungen

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 11 alineatul (1) al doilea paragraf teza a doua din Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987 în versiunea modificată conform Regulamentului (CE) nr. 2945/94 al Comisiei din 2 decembrie 1994 care prevede că „partea diferențiată a restituirii se calculează folosind datele privind cantitatea, greutatea și destinația furnizate în conformitate cu articolul 47”⁽¹⁾ trebuie interpretat în sensul că „datele privind cantitatea, greutatea și destinația furnizate în conformitate cu articolul 47” trebuie înțelese ca reprezentând datele care figurează în cererea specială menționată la articolul 47 alineatul (1), astfel încât partea diferențiată a restituirii nu este cerută decât la momentul depunerii cererii prevăzute la articolul 47 alineatul (1)?
- 2) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, dispoziția menționată trebuie interpretată în sensul că, în cazul în care cererea de restituire ar fi făcută conform articolului 47 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987 chiar la momentul depunerii „documentului utilizat pentru export pentru a beneficia de o restituire la export” (în speță declarația de export), restituirea solicitată se calculează, în ceea ce privește partea diferențiată, folosind datele care figurează în declarația de export, astfel încât partea diferențiată a restituirii este de asemenea cerută prin intermediul declarației de export?
- 3) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, dispoziția menționată trebuie interpretată în sensul că restituirea solicitată trebuie să se calculeze, în ceea ce privește partea diferențiată, folosind documentele care trebuie furnizate în conformitate cu articolul 47 din Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987, astfel încât partea diferențiată a restituirii nu este cerută decât la momentul depunerii „documentelor pentru plată” în sensul 47 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987?
- 4) În cazul unei răspuns pozitiv la cea de a treia întrebare, dispoziția menționată trebuie interpretată în sensul că, pentru a cere partea diferențiată a restituirii, este suficient să se depună documentele menționate la articolul 47 alineatul (2) din Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987, chiar dacă aceste documente sunt incomplete, ceea ce ar avea drept consecință juridică faptul că sancțiunea prevăzută la articolul 11 din Regulamentul (CEE) nr. 3665/87 al Comisiei din 27 noiembrie 1987 se aplică de asemenea la partea diferențiată a restituirii?

⁽¹⁾ JO L 310, p. 57.

Recurs introdus la 25 februarie 2008 de Miguel Cabrera Sánchez împotriva hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a treia) pronunțate la 13 decembrie 2007 în cauza T-242/06, Miguel Cabrera Sánchez/OAPI și Industrias Cárnicas Valle, S.A.

(Cauza C-81/08 P)

(2008/C 128/34)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Recurent: Miguel Cabrera Sánchez (reprezenți: J. A. Calderón Chavero și T. Villate Consonni, abogados)

Celelalte părți în proces: Oficiul pentru Armonizare în cadrul Pieței Interne (mărci, desene și modele industriale) și Industrias Cárnicas Valle, S.A.

Concluziile recurentului

- Anularea hotărârii Tribunalului de Primă Instanță (Camera a patra), pronunțată la 13 decembrie 2007 în cauza T-242/06, prin care se anulează decizia menționată întrucât recurentul consideră vădită incompatibilitatea mărcilor EL CHARCUTERO (recurent) și EL CHARCUTERO ARTISANO (intimată);
- obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Recurentul consideră, spre deosebire de cele stabilite prin hotărârea atacată, că marca comunitară „El charcutero Artesano” intră sub incidența interdicției prevăzute la articolul 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 40/94⁽¹⁾ deoarece, ca urmare a opoziției formulate de titularul unei mărci anterioare, în acest caz, marca spaniolă „El Charcutero”, se impune respingerea înregistrării mărcii celei mai recente din cauza identității sau a asemănării sale cu marca anterioară și din cauza identității sau a asemănării produselor sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, pe lângă existența unui risc de confuzie în percepția publicului de pe teritoriul pe care este protejată marca anterioară, în acest caz, a publicului de pe teritoriul Spaniei. Riscul de confuzie include riscul de asociere cu marca anterioară.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146).